

Ο προφήτης για την Γέννηση του Χριστού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

του αρχιμ.Ιακώβου Κανάκη

Το μεγαλύτερο γεγονός της ανθρωπότητας, την Γέννηση του Χριστού, δεν είναι

δυνατόν να μην την είχαν προΐδει οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης. Έχοντας το πνεύμα του Θεού επάνω τους, ερμήνευαν το γενόμενα στην εποχή τους, «έβλεπαν» όμως και τα μέλλοντα. Έτσι, ο Ιαμβικός Κανόνας των Χριστουγέννων, στο πρώτο τροπάριο της Δ΄ωδής αναφέρεται στον προφήτη Αββακούμ.

Γένους βροτείου, την ανάπλασιν πάλαι

Άδων Προφήτην, Αββακούμ προμηνύει

Ιδείν αφράστως, αξιωθείς τον τύπον·

Νέον βρέφος γαρ, εξ όρους της Παρθένου

Εξήλθε λαών, εις ανάπλασιν Λόγος.

Μια σύντομη ερμηνευτική απόδοση είναι η εξής:

Άδων (λέγοντας την δική του προφητεία) κατά τον παλαιό καιρό, ο Προφήτης Αββακούμ, προμηνύει (προφητεύει) την ανακαίνιση του ανθρωπίνου γένους. Επειδή αξιώθηκε να δει αφράστως (δηλαδή με τα προφητικά του μάτια), τον τύπο (του μυστηρίου της αναπλάσεως) όπου (ο Θεός) Λόγος ως νέο βρέφος από το κατάσκιο όρος και δασύ, δηλαδή την Παρθένο στην ανάπλαση (αναδημιουργία) των λαών.

Η Παναγία στο τροπάριο αυτό αναφέρεται ως κατάσκιο και δασύ όρος. Πράγματι, είναι ένα ευλογημένο όρος, που κορυφή του είχε ένα βρέφος, τον θεάνθρωπο Ιησού, ο οποίος μέσω του έργου Του ανέπλασε όλη την δημιουργία.

Το δεύτερο τροπάριο της ίδιας ωδής, που ακολουθεί, δεν αναφέρεται σε κάποιον προφήτη αλλά στο κτύπημα που θα λάβει ο διάβολος από τον θεάνθρωπο:

**Ίσος προήλθες, τοις βροτοῖς εκουσίως
Ύψιστε σάρκα, προσλαβὼν εκ Παρθένου
Ιὼν καθάραι, της δρακοντείας Κάρας
Ἄγων ἀπαντας, προς σέλας ζωηφόρον
Θεὸν πεφυκῶς, εκ πυλῶν ανηλίων.**

Σύντομη ερμηνευτική απόδοση:

Ύψιστε, ο οποίος εκ φύσεως υπάρχεις Θεός,
Θεληματικῶς, αφού προσέλαβες σάρκα, προήλθες
εκ της Παρθένου ἴσος (κατά την φύση) με τους
ανθρώπους,για να καθαρίσεις το δηλητήριο
της κεφαλῆς του δράκοντα, και ἔτσι να οδηγήσει
ὅλους από τις σκοτεινές πύλες (του Ἄδη της αμαρτίας)
στο ζωηφόρο φως της αρετῆς.

Το τρίτο τροπάριο της Δ΄ωδῆς αναφέρει:

**Ἔθνη τα πρόσθεν, τη φθορά βεβυσμένα
Ὀλεθρον ἄρδην, δυσμενοῦς πεφευγότα
Υψούτε χείρας, συν κρότοις εφυμνίοις
Μόνον σέβοντα, Χριστόν ως ευεργέτην
Εν τοις καθ ἡμᾶς, συμπαθῶς αφιγμένον.**

Ας υψώσουν με κρότο τα χέρια (ας χειροκροτήσουν) και ας αποδώσουν ύμνους τα έθνη, τα οποία προηγουμένως ήσασταν εντελώς βυθισμένα στη φθορά, διότι έχετε φύγει τελείως από την βλάβη που προκαλεί ο εχθρός (ο διάβολος), και αποδίδεται ευεργετημένοι τον σεβασμό στο Χριστό, ο Οποίος έχει έρθει με συμπάθεια σε σας.

Στο τελευταίο τροπάριο της Δ'ωδής διαβάζουμε:

Ρίζης φυείσα, του Ιεσσαί Παρθένε,

Όρους παρήλθες, των βρότων της ουσίας

Πατρός τεκούσα τον προ αιώνων Λόγον

Πατρός ηυδόκησεν, αυτός εσφραγισμένην

Νήδυν διελθείν, τη κενώσει τη ξένη.

Ερμηνευτική απόδοση:

Παρθένε, Εσύ που προήλθες από την ρίζα του Ιεσσαί

υπερέβης τα οροθέσια (τα μέτρα) της ουσίας (της φύσεως) των ανθρώπων, διότι γέννησες τον προαιώνιον Λόγον του Πατρός· Διότι θέλησε να διέλθει ο ίδιος από την σφραγισμένη (παρθενική) κοιλία σου με την παράδοξη κένωσή Του (την άκρα συγκατάβασή Του).